

625 miljooni! Noh mis nüüd ütled? Gi ühtegi — noh, siis ole ka rahul — so aru on seal otjas; aga siis tunnistata ka (Paul 111, 2): Suured on Jeshoowa teud, neid nöbutakse fölikst, kellel neist hea meel! ja: (Süurak 38, 8): Gi wöi keegi Jéssanda teud fölk wäljarääkida! —

4. Kunda Jumal aitab, kui inimeste abi lõppeb.

Sakjamaal elas öndsa Lutheruse ajal üks mees, Juhannes Prents nimi, õige usu üle- wötmise juures suusöna ja kirjadega õige töötetaja. Tema oma maatüür oli pühakirja õiget öppetust kuulnud ja kaitset selle pärast Prentsi, palju joud andis; aga Sakjamaa keiser, ise Nooma ušku ja õige usu wästane, ei fallind waga öppetajat, ja see oli vilets kül, kest keiser oli seal wägewam ja suurem würsti, nagu würsti ülewaatja.

Sakjamaa keiser läkitas kord jõawäge wälja, et pidi Prentsi würsti pealinnaast finni wötna, ei tea kas oli nöu, teda tulles küpsetada ehk muidu puuri pauna. Et seda parrem mehe käte saaksid, pidi sõameestet nöu ja tahtmine salaja jäätma — aga nende ülem näitas ka, et mis süda täis, kest suu räägib. Tee peal, kus puhkamas olid, rääkis ülem, ühe tutva suurt sugu mehe juures, kui magus wiin keele oli libedaks teinud, et nüüd lähab kuulsa öpetaja Prentsi finni wötna. Aga seal istus laua ääres ka üks naesterahvas, kes Prentsi armastas; kui see kurjast nöuust aru sai, töüsits pea — otse kui muu asja pärast üles, — kirjutas raamatut ja läkitas läbi öid iše ratsamehega selle würstile, kus Prents elas, et saaks waga meest vaculaöstest peastma. Raamatuvija sai veel läsku, et pidi föriwalist teed tagasi tulema, ja sõameestest eemale hoidma. Würst, kui kirja olli saanud, kutsus kohre öppetajat ja ütles: „ma tahsin sulle